

Arrest

nr. 232 851 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 januari 2017 (RvV 25 januari 2017, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 13 april 2017 een tweede verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal trof op 15 juni 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.

1.4. Verzoeker diende op 6 juli 2017 een derde verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal trof op 1 september 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers derde asielaanvraag.

1.5. Verzoeker diende op 11 december 2017 een vierde verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal trof op 8 maart 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers vierde asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 26 april 2018 een vijfde verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal trof op 24 september 2018 een beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoeker diende op 10 december 2018 een zesde verzoek in om internationale bescherming.

1.8. De commissaris-generaal trof op 9 juli 2019 een beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees staatsburger te zijn, van Arabische origine, soennitisch moslim, en afkomstig uit de stad Baquba, provincie Diyala. Op 11 september 2015 bent u in België aangekomen en op 15 september 2015 hebt u hier een eerste asielaanvraag ingediend. U verklaarde dat u vanaf 2008 als bewakingsagent voor de universiteit werkte. U moest er de studenten bij de ingang controleren. In 2011 werd deze dienst overgenomen door het ministerie van binnenlandse zaken. Vanaf dan droeg u een politie-uniform en een dienstwapen. U werkte voortaan ook op verschillende afdelingen van de universiteit. Naar aanleiding van dit werk werden u en uw broer in juni 2014 telefonisch bedreigd. Uw vervolgers maanden u aan om te stoppen met uw werk, zoniet zouden u en uw familie vermoord worden. Eind juli 2014 kreeg u verlof van uw overste en begon u te werken op de kippenkwekerij van uw vader, een eindje buiten Baquba. In de zomer van 2015 drongen enkele mannen uw woning binnen, waarna u besloot Irak te verlaten. U verklaarde dat u de enige was van uw collega's die bedreigd werd omdat u soenniet bent en tot de Dulaimi-stam behoort.

Op 27 mei 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 januari 2017 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U keerde niet terug naar Irak, maar diende op 13 april 2017 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U baseerde zich op dezelfde motieven die u al had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U voegde eraan toe dat uw broer Mohammed gedood werd door een onbekende gewapende groepering begin 2017. U verklaarde dat het CGVS ten onrechte twijfelde aan uw recente herkomst uit Baquba in de provincie Diyala. Om aan te tonen dat u in 2015 nog in Baquba woonde, legde u verschillende documenten neer.

Op 15 juni 2017 nam het CGVS echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U bleef in België en vroeg vervolgens op 6 juli 2017 voor de derde keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U beriep zich opnieuw op dezelfde motieven die u al had aangehaald bij uw vorige asielaanvragen en benadrukte dat u tot uw vertrek uit Irak in augustus 2015 wel degelijk in Baquba verbleef. U voegde eraan toe dat u ondertussen door de politierechtbank in Irak bij verstek veroordeeld werd wegens desertie. Een oud-collega, A.(...) M.(...), bracht u hiervan op de hoogte.

Op 1 september 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende hier op 11 december 2017 een vierde asielaanvraag in. U baseerde zich ook deze keer op dezelfde motieven die u al had aangehaald bij uw vorige asielaanvragen. Verder haalde u aan dat sjiitische milities in november 2017 een granaat gooiden naar het huis van uw schoonfamilie. Daarbij raakte uw zoontje ernstig gewond aan zijn oog. Uw schoonbroers werden meegenomen door de politie. U stelde dat uw schoonfamilie gevisieerd werd omwille van het feit dat u soenniet bent. Ter staving

van uw vierde asielaanvraag legde u nog verschillende documenten neer om aan te tonen dat u tot augustus 2015 wel degelijk in Baquba verbleven hebt.

Op 8 maart 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw vierde asielaanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verklaarde in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming dat u België even verliet – u kunt zich niet herinneren wanneer – om naar Nederland te gaan. Uw vingerafdrukken werden genomen in Nederland en u werd naar België terug gestuurd. Op 26 april 2018 diende u opnieuw een verzoek om bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde bewijzen te hebben dat u wel tot in 2015 in Baquba verbleef en dat het incident met uw zoon aantoonde dat uw leven in Irak in gevaar is.

Op 24 september 2018 verklaarde het CGVS uw vijfde asielverzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en deed op 10 december 2018 uw zesde en huidige verzoek om internationale bescherming. U baseert zich opnieuw op de problemen die u reeds aanhaalde in het kader van uw vorige verzoeken, herhaalt dat u wel degelijk uit Baquba komt, en verklaarde dat u intussen gescheiden bent van uw echtgenote. Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u een cd-rom neer met filmpjes over het lijden van kinderen in Irak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste asielaanvraag heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit Baquba in de provincie Diyala. Er werd namelijk vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de veiligheidssituatie in Baquba tijdens de periode voor uw vertrek (2014-2015) uitermate vaag en incoherent waren. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag vormt, te verzwijgen, maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Gezien uw recente herkomst uit Baquba, Diyala niet geloofwaardig werd geacht, kon evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die er zich volgens u zouden hebben afgespeeld. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan binnen de daarvoor voorziene termijn, zodat alle rechtsmiddelen uitgeput zijn en de beoordeling van uw eerste verzoek is komen vast te staan.

Uw tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvragen werden afgesloten door het CGVS op respectievelijk 15 juni 2017, 31 augustus 2017, 8 maart 2018 en 24 september 2018 met een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, daar er telkenmale geen nieuwe elementen aan de orde waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen binnen de wettelijke voorziene termijn en voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw tweede, derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft.

Waar u met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde dat u zich bepaalde ontploffingen en een datum niet kon herinneren, precies omdat er zo veel ontploffingen zijn, en dat u over elke straat in Baquba informatie zou kunnen geven (Verklaringen VVIB 19), moet het volgende

worden opgemerkt. Uw vage, inconsistente en ontoereikende verklaringen omtrent de gebeurtenissen in Baquba in de periode voor uw vertrek leidden ertoe dat geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u werkelijk tot aan uw vertrek uit Irak in Baquba verbleef. De bewering dat u over elke straat dingen kan vertellen en de hypothetische opmerking dat eventuele inconsistenties in uw verklaringen eenvoudigweg te wijten zijn aan vergeetachtigheid, zonder overigens duidelijk te concretiseren over welke elementen u het precies heeft, is niet ernstig en werpt dan ook geen nieuw licht op de uitkomst van uw eerste asielverzoek, waardoor de beoordeling standhoudt.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit uw administratieve dossier blijkt immers vooreerst dat u naar aanleiding van onderhavig asielverzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die u heeft aangehaald in het kader van uw eerste asielverzoeken, namelijk dat u uw land van herkomst bent ontvlucht uit vrees voor vervolging omdat u als bewaker werkte, soenniet bent, en omdat u tot de al-Dulaimi-stam behoort. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar deze asielmotieven, die u in het verleden heeft uiteengezet (Verklaringen VVIB 15), en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Daarnaast herhaalt u dat u werkelijk van Diyala afkomstig bent (Verklaringen VVIB 19), maar die opmerking doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit Diyala.

Wat betreft uw opmerking dat u scheidde van uw echtgenote, zo'n zeven of acht maanden voor uw DVZ-interview in het kader van uw zesde verzoek, dus omstreeks oktober-november 2018, moet het volgende worden opgemerkt. U haalt geen vrees aan met betrekking tot uw echtscheiding en blijkt zelfs niet te weten of, en op welke manier, uw familieleden op het nieuws van uw echtscheiding hebben gereageerd (Verklaringen VVIB 12, 15). Er kan uit het feit dat u gescheiden zou zijn dus niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waardoor uw scheiding geen nieuw element vormt dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Wat betreft de opmerking dat u geen contact meer zou hebben met uw familie moet het volgende worden opgemerkt. U geeft als enige reden voor het ontbreken van contact op dat uw familie u verantwoordelijk acht voor de zaken die hen overkomen zijn na uw vertrek en voor wat er met uw zoontje gebeurd is (Verklaringen VVIB 20). Dient opgemerkt dat aan deze elementen geen enkel geloof kan worden gehecht, al sedert het moment van uw tweede asielverzoek, toen u ze voor het eerst aanhaalde: zij vloeiden immers voort uit het ongeloofwaardig geachte asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming had uiteengezet. Gezien de beweerde reden voor het ontbreken van contact tussen u en uw familieleden ongeloofwaardig is, kan overigens zelfs getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw bewering als zou u geen contact meer hebben met uw familie. Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat u geen vrees aanhaalt met betrekking tot uw familie, en dat er uit de loutere bewering dat u al heel lang geen contact meer zou hebben met uw familieleden überhaupt niet kan worden beslist tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waardoor ook dit geen nieuw element kan vormen dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Met betrekking tot het enige document dat u neerlegt, met name een cd-rom met enkele video's over het lijden van kinderen in Irak, moet worden opgemerkt dat de video's volledig losstaan van uw persoonlijke situatie en uw persoonlijke vervolgingsvrees. Zij verwijzen immers, zoals u ook zelf zegt, naar het lijden van kinderen in het algemeen (Verklaringen VVIB 17). Zodoende vormt dus ook de cd-rom geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen.

2.2. De Raad beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), over volheid van rechtsmacht. Luidens artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan de Raad binnen deze bevoegdheid in volle rechtsmacht de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen, dan wel vernietigen. De Raad kan de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen omwille van een substantiële onregelmatigheid, omwille van het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij niet kan bevestigen of hervormen of, tenslotte, indien het een beslissing betreft tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming - zoals in onderhavig geval - vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming (artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° en 3°).

2.3. De bevoegdheid in volle rechtsmacht omvat geen schorsingsbevoegdheid, waardoor niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoeker.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/6, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat dat er een recht bestaat op een persoonlijk onderhoud. Verzoeker wijst in dit verband op artikel 57/5ter van de vreemdelingenwet en geeft aan dat in artikel 57/5ter, §2 wordt vermeld wanneer kan worden afgezien van dit persoonlijk onderhoud. Volgens verzoeker gaat het om een discretionaire bevoegdheid waardoor de commissaris-generaal dient te motiveren indien hij toepassing maakt van deze bepaling. Verzoeker is van oordeel dat er in de bestreden beslissing niet of minstens niet afdoende werd gemotiveerd, waardoor er sprake is van een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, samen gelezen met artikel 57/5ter van de vreemdelingenwet.

In een tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij op 10 december 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat dit verzoek op 9 juli 2019 niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker citeert een aantal wetsbepalingen en stelt dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd genomen. Verzoeker poneert dat hij bijkomende verklaringen aflegde en bijkomende stukken neerlegde, *in casu* een cd-rom over het lijden van de kinderen in Irak, om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat zijn vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Een eerder vastgestelde

ongeloofwaardigheid kan, zo oppert verzoeker, worden hersteld door nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt.

Verzoeker stelt dat zijn recente herkomst uit Baquba in de provincie Diyala een belangrijk discussiepunt betreft omdat zijn verklaringen over de veiligheidssituatie aldaar vaag en incoherent waren. Omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Irak in Baquba heeft verbleven, zo stipt verzoeker aan, wordt zijn hele asielrelaas als ongelooftwaardig weggezet. Verzoeker stelt vast dat zijn ongelooftwaardigheid gebaseerd is op zijn verklaringen, terwijl hem de gelegenheid wordt ontnomen om bijkomende verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud. Om die reden dringt verzoeker aan op een nieuw persoonlijk onderhoud, terwijl hij nu enkel een korte verklaring kan afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst er ook op dat zijn kennis van de evolutie van de veiligheidssituatie in Baquba verschilt van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt omdat burgers vaak niet op de hoogte waren van de snel veranderende situatie omwille van de onduidelijke en chaotische situatie ter plekke. De kennis van verzoeker dient aan dit referentiekader te worden afgetoetst, eerder dan aan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert. Doordat hem een nieuw persoonlijk onderhoud wordt ontnomen, zo herhaalt verzoeker, krijgt hij niet de mogelijkheid om een nieuw licht te werpen op de uitkomst van zijn eerste asielverzoek. Verzoeker herhaalt zijn vraag naar een nieuw persoonlijk onderhoud over de veiligheidssituatie in Baquba tijdens de periode voor zijn vertrek zodat hij kan aantonen dat hij hier gedurende deze periode wel degelijk verbleef.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij niet begrijpt dat hij zijn recente verblijf in de provincie Diyala niet aannemelijk zou hebben gemaakt. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen bij zijn eerste asielaanvraag waaruit naar zijn oordeel blijkt dat de burgers niet op de hoogte waren van de gebeurtenissen en stelt dat hij wel degelijk elementen heeft aangehaald waaruit zijn verblijf in Baquba blijkt, met name een incident in de gevangenis van de wijk al Mafraq, vlakbij de wijk waar hij woonde. De aanval van IS op de gevangenis heeft hij vermeld, zo oppert verzoeker, waardoor het volledig buiten proportie is om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn recente verblijf in Baquba. De commissaris-generaal kan onmogelijk verwachten, zo meent verzoeker, dat hij alle details exact kan navertellen. Verzoeker wijst er ook op dat hij afkomstig is van oorlogsgebied en dat hij te kampen heeft met psychologische problemen en er onzekerheid bestaat over het lot van zijn gezinsleden waardoor er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel.

Verzoeker besluit dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de nieuwe elementen en dat hij bij een terugkeer naar Irak dermate in het oog loopt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade.

3.2. Beoordeling

3.2.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens overloopt de commissaris-generaal de eerdere verzoeken om internationale bescherming die door verzoeker werden ingediend en stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangereikt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In de beslissing wordt overwogen dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten heeft aangebracht omdat hij louter verwees naar zijn eerdere asielmotieven, dat hij herhaalde werkelijk uit Diyala afkomstig te zijn en dat hij stelde gescheiden te zijn van zijn echtgenote, maar dat dit geen aanleiding blijkt te geven tot vervolging of ernstige schade, waardoor deze scheiding geen nieuw element is dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt. De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoeker stelde geen contact meer te hebben met zijn familie, maar uit diens verklaringen blijkt dat dit het gevolg is van het ongelooftwaardig bevonden asielrelaas en dat het louter ontbreken van contact met de familie niet als nieuw element kan worden beschouwd. Naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde cd-rom met video's over het lijden van kinderen in Irak, merkt de commissaris-generaal op dat deze video's losstaan van zijn persoonlijke situatie zodat dit geen nieuw element vormt.

De commissaris-generaal besluit dat het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard.

3.2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aangezien verzoeker verzuimt uiteen te

zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden. De schending van de artikelen 48 tot 48/6 van de vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn aangezien niet wordt verhelderd op welke wijze de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze beginselen.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.4. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van dezelfde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. (...)"

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn zesde en laatste verzoek om internationale bescherming van 10 december 2018 op 3 juni 2019 een verklaring kon afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD 15/25368V, stuk 7, Verklaring volgend verzoek, 3 juni 2019). Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote hem 7 à 8 maanden geleden had meegedeeld dat zij wilde scheiden. Uit verzoekers verklaring blijkt dat hij het volgende verklaarde over de 'nieuwe elementen':

“De reden waarom ik bescherming vraag is dat ik legale documenten wil, zelfs als het maar tijdelijke zijn. Ze zeggen dat België een land van de wet is waar ze mensenrechten respecteren, maar toen ik vorige keer documenten over mijn kind gaf en over wat met hem gebeurde nam het CGVS dit niet in overweging en nodigden ze me niet om in detail te vertellen. In dit land respecteren ze honden meer dan mensen, honden hebben een paspoort en medische documenten. Als er iets gebeurt met een hond, brengen ze hem naar het ziekenhuis, ik als mens heb dat recht niet.

De problemen en vrees waarover u bij uw vorige verzoeken vertelde, zijn die nog steeds actueel? Ja, de vrees is nog altijd daar. Mijn problemen zijn niet voorbij als ik zou teruggaan.

Zijn er nieuwe gebeurtenissen of ontwikkelingen geweest met betrekking tot uw problemen sinds uw vorige verzoek? Ik zei al dat ik scheidde. Ik scheidde vijf tot zes maanden geleden. Het is een scheiding zonder mogelijkheid tot terugkeer. Behalve dit zijn er geen nieuwe gebeurtenissen of ontwikkelingen.

Wat vindt uw familie, zoals uw ouders, van uw scheiding? Ik heb geen contact met hen, ik heb geen idee van hun reactie.

Wie kreeg de voogdij van uw kinderen? Ik heb geen idee, want ik heb geen contact.” (Ibid., motieven).

Verzoeker herhaalde ook dat hij wel degelijk afkomstig is uit Diyala: *“Ik heb alle nodige documenten die bewijzen dat ik van Diyala ben. Er is een internationale wet over Diyala. Mensen die van Diyala komen krijgen internationale bescherming voor één jaar. Ik begrijp niet waarom het anders is voor mij. Het CGVS schreef in de beslissing dat er een fout was in de datum en dat ik geen ontploffingen vermeldde in Diyala, maar het gebeurt dat je het je niet herinnert, want er zijn er zo veel. Als ze me vragen over Bakooba kan ik info geven straat per straat.” (ibid., motieven).*

Blijkens het administratief dossier legde verzoeker in het kader van zijn zesde verzoek om internationale bescherming één stuk neer, met name een cd-rom (AD15/25368V, stuk 5, Documenten, cd-rom). Verzoeker verklaarde hieromtrent het volgende: *“CD-rom: Er staan video's over het lijden van kinderen in Irak op. Het gaat over kinderen in het algemeen, niet specifiek mijn kind. Als ze in mijn land geen mededogen tonen voor kinderen, wat doen ze dan met volwassenen? Dat wil ik aantonen. Ik kopieerde zelf de video's van Youtube” (AD 15/25368V, stuk 7, Verklaring volgend verzoek, 3 juni 2019, motieven).*

3.2.7. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoeker naar aanleiding van zijn zesde verzoek om internationale bescherming, na het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juni 2019, uitdrukkelijk zou hebben gevraagd om gehoord te worden door de commissaris-generaal in het kader van een *“persoonlijk onderhoud”*, zoals bedoeld in artikel 57/5ter, §1, van de vreemdelingenwet. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker al zijn nieuwe elementen heeft kunnen aanreiken ter gelegenheid van het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In zijn middel brengt verzoeker overigens geen concrete informatie aan die hij in het kader van een *“persoonlijk onderhoud”* op het Commissariaat-generaal had kunnen aanreiken die een ander licht werpen op de bestreden beslissing, d.w.z. die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen. Bijgevolg diende de commissaris-generaal verzoeker niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en diende hij evenmin, in weerwil van verzoekers beweringen, in zijn beslissing uitdrukkelijk te motiveren waarom hij op grond van artikel 57/5ter, §2, 3°, van de vreemdelingenwet van oordeel was dat *“hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Er is op dit punt geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht.

3.2.8. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen.

3.2.9. Verzoeker brengt in zijn enig middel niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de opmerking dat hij uit de echt gescheiden is en geen contacten meer heeft met zijn familie geen nieuwe elementen uitmaken die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk zouden verhogen. Naar aanleiding van de door hem neergelegde cd-rom betwist, noch weerlegt verzoeker het

argument van de commissaris-generaal dat de video's over het lijden van kinderen in Irak volledig losstaan van zijn persoonlijke situatie en hij bovendien zelf had bevestigd dat dit het lijden van kinderen in het algemeen betrof, waardoor het enige neergelegde stuk in het kader van zijn zesde verzoek om internationale bescherming evenmin als een nieuw element kan worden beschouwd. De Raad treedt op deze punten de motieven van de bestreden beslissing bij en maakt deze tot de zijne.

3.2.10. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij oppert dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid eventueel kan worden hersteld door nieuwe verklaringen en documenten. De Raad wijst er evenwel op dat dit enkel mogelijk is op de wettelijke voorwaarde uit artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat deze *“nieuwe elementen of feiten” “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*. Zoals hierboven reeds aangehaald, komt het aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, dat ze niet louter algemeen van aard zijn of de voortzetting vormen van een relaas dat op wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

3.2.11. Met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verblijf in Baquba in de provincie Diyala voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dringt zich de vaststelling op dat deze ongeloofwaardigheid reeds definitief werd bevestigd in 's Raads arrest naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming (RvV 25 januari 2017, nr. nr. 181 222). Het gezag van gewijsde van dit arrest staat eraan in de weg dat de Raad zich opnieuw zou uitspreken over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat zijn eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat zijn recente verblijf in Baquba een discussiepunt uitmaakt en dat hij de kans zou moeten krijgen om nieuwe verklaringen af te leggen over de veiligheidssituatie in Baquba. Het telkens herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij wel degelijk in Baquba verbleven heeft, kan immers onmogelijk als *“nieuw element”* worden beschouwd in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet niet concreet uiteen in welke zin 'nieuwe' verklaringen een ander licht zouden kunnen werpen op de verklaringen die hij in het kader van een eerdere procedure had afgelegd en die ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad benadrukt bovendien dat verzoeker onderhavig rechtsmiddel tegen een beslissing inzake een volgend verzoek om internationale bescherming niet kan aanwenden om opnieuw kritiek te uiten op de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal of het arrest van de Raad naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming *anno* 2015.

3.2.12. Waar verzoeker opmerkt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn psychologische problemen en zijn profiel, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op dit punt geen onzorgvuldigheid kan worden verweten aangezien verzoeker in het kader van zijn zesde verzoek om internationale bescherming geen (nieuwe) gegevens had aangebracht die betrekking hebben op zijn profiel of op zijn beweerde psychologische problemen. Verzoeker kan bijgevolg ook niet verwachten dat de commissaris-generaal hiermee rekening zou houden of hieromtrent zou motiveren.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het zesde verzoek om internationale bescherming van verzoeker omdat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.2.13. Bijkomend stipt de Raad aan, naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat hij bij een terugkeer wel degelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, dat het onderzoek beperkt blijft tot de 'nieuwe' elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Voorts is het advies van de commissaris-generaal betreffende de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet bindend en wijzigt dit de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (cf. RvS 21 januari 2020, nr. 246.785; RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 57/6 en/of 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.15. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN